

[Thorkil Kristensen.]

det i år opsparede, skal sparepræmien reduceres tilsvarende. Man skal ikke præmieres, hvis man foretager en opsparing i år og spiser den op næste år — det ville bl. a. kunne friste til regnskabstransaktioner, der viser stor opsparing eet år og så det modsatte næste år.

Den omstændighed, at man venter et år med at lade præmien blive udbetalt, ved at den kan anvendes til betaling af skatter, har tillige den virkning, at det ikke vil medføre nogen udgifter for staten før et år efter, at man har kunnet beregne det maksimale beløb, som skal betales i sparepræmie. Ved skatteligningen i foråret 1951 kan man beregne, hvor meget der maksimalt skal betales i sparepræmier for den i 1950 stedfundne opsparing. Deraf kan man altså se, hvor meget staten maksimalt skal betale, og denne betaling skal staten så først præstere et år senere. Det gør det naturligvis lettere for rigsdagen og regeringen at tage stilling til finansieringsspørgsmålet; det skal jeg vende tilbage til om et øjeblik.

Jeg skal gøre den tilføjelse, at vi har overvejet, om vi skulle behandle ikke-forsørgere anderledes i lovforslaget end forsørgere. Det er klart, at der i hvert fald i mange tilfælde vil være større muligheder for opsparing for en ikke-forsørger, end der vil være for en forsørger med samme skattepligtige indtægt. Derfor kunne man overveje, om man skulle opstille to skalaer, en strengere for ikke-forsørgere end den, man har for forsørgere. Der er også en anden mulighed, nemlig at man ved finansieringen af disse statsudgifter til sin tid lægger byrden fortrinsvis på ikke-forsørgeren. Jeg gør opmærksom på, at dette princip var man inde på i et lovforslag fra den foregående regering om en skat på ikke-forsørgere, som man kunne frigøre sig fra ved en vis opsparing. Dette spørgsmål kan vi imidlertid drøfte, når finansieringsproblemet kommer frem, og det gør det jo først næste år for alvor. Det må da naturligvis ses dels i belysning af den almindelige økonomiske situation her i landet, der må bestemme vor finanspolitik til den tid, og dels i belysning af spørgsmålet om ikke-forsørgernes stilling i forhold til forsørgerne i vor skattelovgivning overhovedet. Vi har jo nu indført børnetilskud, den sidste skattelettelse var anderledes for forsørgere end for ikke-forsørgere. Det spørgsmål må naturligvis til sin tid tages op i sin sammenhæng.

Af hensyn til det finansieringsproblem, der vil komme engang, var det meget øn-

skeligt at vide noget om, hvor store beløb der kan blive tale om til sparepræmier. Dette har vi prøvet at få beregnet, idet vi har anmodet den statistisk kyndige embedsmand, som var stillet til vor rådighed, om at forsøge en provenuberegning. Han erklærede efter nogen tids forsøg, at dette ikke var muligt for ham; det hænger naturligvis sammen med, at vor indkomst- og skattestatistik ikke hidtil har været baseret på beregningen af den slags ting. Jeg vil alligevel henstille, at den højtærede finansminister til brug for det kommende udvalg forsøger at få opstillet i hvert fald visse skøn over de muligheder, der foreligger. Det er naturligvis en given ting, at det er ønskeligt at vide noget om, hvor store forpligtelser dette kan medføre for staten, selvom i og for sig disse forpligtelser først bliver aktuelle om 2 år og vi vil kende deres nøjagtige stilling om 1 år. Alligevel må det siges, at det er ønskeligt så tidligt som muligt at have i hvert fald visse forestillinger om dem.

Enkeltheder i dette lovforslag er vi naturligvis parate til at drøfte. Vi forstår, at man fra det radikale venstres side ikke har ment at kunne gå ind i selve det konkrete at opstille et forslag; det har skattelovskommissionen heller ikke gjort. Men vi har altså ment, at nogen burde gøre forsøget. Vi er derfor også klar over, at det er et forsøg, og vi er i høj grad villige til at drøfte former o. s. v. i et udvalg, som vi håber bliver nedsat.

Jeg vil imidlertid udtale det ønske, at der må komme et praktisk resultat ud af disse forhandlinger, for det er vigtigt, at staten i sin skattelovgivning, sin økonomiske lovgivning overhovedet, demonstrerer det, som mange siger, men som man ikke altid ser efterfulgt af praksis, nemlig at vi anser det for ønskeligt, at opsparingen bliver så stor som muligt.

Må jeg gøre den tilføjelse dertil, at skal dette have nogen art, er det naturligvis meget vigtigt, at staten gennem sin almindelige økonomiske politik, såvidt det er den muligt, vogter over værdien af den pengeenhed, den danske krone, hvori opsparingen for en stor del af dette lands borgere finder sted. Der er jo mange, der opsparer i deres virksomhed; for dem er inflation ikke til skade. Men for de mange, som har kontant løn, og som derfor bedst kan opspare i kontant form, er naturligvis pengenes værdikonstans af stor betydning. Skal derfor opsparingen have den rigtige placering i samfundet, må vi bekæmpe inflationsfaren ved en alvorlig økonomisk politik.